

EMILY HENRY

„New York Times“ bestselerio

„Vasaros romanas“ autorė

AŠ, TU, ATOSTOGOS

„Tobula poilsiui.“ – JODI PICOULT

romanas

baltos lankos

Emily Henry

Aš, tu, atostogos

romanas

Iš anglų kalbos vertė Irma Šlekytė

baltos lankos

Ižanga

Prieš penkias vasaras

Per atostogas tu gali būt kokia tik nori.

Kaip skaitydama gerą knygą ar vilkėdama įspūdingais drabužiais, taip ir per atostogas tampi kitokia.

Eilinę dieną gal net nedirstum palinguot galvos pagal muzikos ritmą, tačiau vakarodama lempučių girliandom nukabinėtoj terasoje, smagiai grojant mušamųjų grupei, net nepajunti, kaip pradedi linguot ir šokt su visais.

Per atostogas net tavo plaukai kitokie. Gal dėl kitokio vandens ar šampūno. O gal dėl to, kad nebeplauni ar nešukuoji, sūrus vandenyno vanduo juos sugarbanoja, kaip tau labiausiai patinka. Pagalvoji: „Gal grįžus namo galėčiau toliau taip gyvent? Gal galėčiau būti tokia, kur nesišukuoja, kuriai nesvarbu, kad suprakaitavo ar kad į visas kūno landas prilindo smėlio?“

Per atostogas drąsiai šnekini nepažįstamus, nebijai apskvailint. Nu ir kas, jei ir bus klaikiai nejauku? Vis tiek nebesusitiksit!

Tu tokia, kokia nori būti. Gali daryt, ką tik nori.

Na gerai – gal ne viską, ko nori. Kartais tampi oro sąlygų auka, kaip va ir aš dabar, todėl ieškai antrarušių pramogų, kol nustos lyti.

Eidama iš tūliko stabteliu. Iš dalies todėl, kad dar svirstau, kaip čia geriau pasielgt. Bet labiausiai todėl, kad grindys tokios nešvarios, jog prilipo viena mano basutė, tenka prišokuot ant vienos kojos ir vėl įsispirt. Teoriškai čia man viskas patinka, bet, kita vertus, esu tikra, kad basa pėda prilietusi įtartiną nešvarumų sluoksnį ant laminato pasigaučiau vieną tų retų ligų, kurių užkratus laiko stikliniuose mėgintuvėliuose slaptos valstybinės laboratorijos šaldytuve.

Šokio žingsneliu nustriksėjus atgal įsispiriu basutę su plonais oranžiniais dirželiais ir atsigręžus atidžiai viską nužvelgiu: prie baro susigrūdę prakaituoti žmonės, palubėj tingiai sukasi ventiliatoriai šiaudiniais sparnais, o pro atlapas duris iš naktinio dangaus retkarčiais siūbteli lietaus šuoras, atgaivindamas įkaitusį lankytojų būrį. Kampe stovi muzikos automatas su neonine aureole, iš jo aidi „Flamingos“ – „I Only Have Eyes for You“.

Aš kurortiniam miestely, vietinių pamėgtam bare, čia nepamatysi nei spalvingų vasarinių suknelių, nei egzotinių augalų motyvais numargintų marškinėlių. Vienintelis trūkumas: negausi ir kokteilių su tropinių vaisių iešmeliais.

Jei ne audra, paskutinį vakarą miestely būčiau leidus kitur. Visą savaitę taip smarkiai lijo ir taip dažnai griaudėjo, kad svajonės apie balto smėlio paplūdimius ir blizgius katerius iškart sudužo, todėl su kitais nusivylusiais poilsiautojais leidau dienas siurbdama pinakoladas visose turistinėse skylėse, kokias tik pavyko atrast.

Tačiau šį vakarą nebeištėčiau tirštos minios, ilgų eilių prie baro ir įkaušusių vyriškių žilstelėjusiais smilkiniais, mėvinčių vestuvinius žiedus, bet gašliai mirksinčių man, vos tik jų žmonos nosisuka. Taip aš ir atsідūriau čia.

Bare su lipniom grindim, pavadintame BARAS, dabar akim naršau skurdžių minią, ieškodama savojo taikinio.

Jis sėdi kampe, BARE prie baro. Mano vienmetis – dvidešimt penkerių, – smėlio spalvos plaukais, aukštas ir plačiapetis, bet taip susikūprinęs, kad lengva nepastebėt šitų bruožų. Galva palinkus virš telefono, profilis šviečia romiu susikaupimu. Švelniai prikandęs apatinę lūpą, pirštu lėtai braukia per ekraną.

Nors šitas baras lankytojų skaičium smarkiai atsilieka nuo „Disney World“, čia vis tiek triukšminga. Muzikos automatas suokia baugoką šešto dešimtmečio pabaigos dainelę, iš priešingoj pusėj kabančio teliko aidi meteorologo riksmi apie rekordinį kritulių kiekį, o grupelė vyriškių kone sutartinai vis praplumpa vienodu, trūkšmingu juoku. Tolimajam kampe barmenė taukši delnu per barą, kažką labai argumentuoja geltonplaukei moteriai.

Dėl audros visi salos lankytojai įsitempę, o nuo pigaus alaus – dar ir įsiaudrinę.

Tačiau vaikinas smėlio spalvos plaukais, įsitaisęs ant aukštos kėdės kampe, išsiskiria iš kitų – jis spinduliuoja ramybę. Apskritai visa laikysena išduoda, kad jam čia ne vieta. Nors dusina trisdešimties laipsnių karštis ir tokia drėgmė, nuo kurios viskas rasoja, jis vilki nelygintus marškinius ilgom rankovėm, mūvi tamsiai mėlynas kelnes. Be to, įtartinai neįdeges, nesijuokia, neatrodo nei linksmas, nei lengvabūdiškai nusiteikęs, ir pan.

Radau.

Nusibraukiu nuo akių vešlią banguotų, šviesių plaukų sruogą ir patraukiu jo link. Man priėjus jis ir toliau žiūri į telefoną, pirštu lėtai velka tekstą ekrane. Spėju perskaityt paryškintą užrašą DVIDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS.

Bare skaito knygą.

Atsiremiu klubu į barą, atsigręžiu į jį ir pasiremiu alkūne.

– Labukas, eržile!

Jo rudos akys iš lėto nukrypsta į mane, sumirkčioja.

– Labas.

– Dažnai čia sėdi?

Jis akimirką tiriamai žvelgia į mane, renkasi geriausią atsakymą.

– Ne, – galiausiai atkerta. – Ne vietinis.

– Nu aišku, – sakau, bet, man nespėjus nieko daugiau pridurti, jis kalba toliau:

– Šiaip net jei ir būčiau vietinis, turiu sergančią katę, jai reikia nuolatinės priežiūros. Nelabai daug laisvo laiko.

Man nepatinka niekas iš to, ką jis čia susakė.

– Oi, kaip gaila, – susiimu. – Turbūt sunku ja rūpintis, dar ypač po netekties.

Jis susiraukia.

– Kokios netekties?

Pamakaluojų pirštą ratu, rodau į jį – tiksliau, į jo aprangą.

– Tu ne į laidotuves?

Stipriai susičiaupia, bet po akimirkos ištaria:

– Ne, ne į laidotuves.

– Tai ko tada čia atvažiavęs?

– Dėl draugės. – Ir vėl nudelbia žvilgsnį į telefoną.

– Čia gyvena? – spėliuju.

– Ne, ji čia mane atsitempė, – patikslina jis. – Atostogų, – ištaria su lengva panieka.

Užverčiu akis.

– Ne, nu! Atlėšė nuo katės? Be rimtos priežasties, tik pailsėt ir papramogaut? Tu tikras, kad ją išvis galima vadinti *drauge*?

– Kas sekundę vis mažiau tikras, – sako nežiūrėdamas į mane.

Niekaip nerandu, už ko užsikabint, bet nepasiduodu.

– Nu tai... – varau toliau. – Pasakyk ką nors apie tą draugę. Ji graži? Protinga? Begėdiškai turtinga?

– Mažutė, – atsako jis, skaitydamas toliau. – Garsiai kalba. Niekada neužsikiša. Kai geria, visada apsilaisto nuo galvos iki kojų, mane irgi aplaisto, siaubingai išsirenka vyrus, verkia kūkčiodama per koledžų reklamas, kur ten kokia vieniša mama iki nakties sėdi prie kompo, o kai užmiega, vaikas pledu apgaubia jai pečius ir šypsosi, nes labai didžiuojasi. Kas dar? Nu, ji pamišusi dėl tokių šūdinų skylių kaip šita, kur smirda salmonelėm. Aš net alų iš *butelio* čia bijau gert. Tu neskaitei „Yelp“ atsiliepimų apie šitą skylę?

– Juokauji? – mesteliu ir sukryžiuoju rankas ant krūtinės.

– Gerai, – sako jis, – salmonelės neturi kvapo, bet tu tai tikrai labai mažo ūgio, Pope.

– Aleksai! – Pliaukšteliu jam per ranką, pamiršau vaidmenį. – Aš stengiuosi tau padėti!

Jis pasitrina ranką.

– Ir kaip tu man padėti?

– Gerai, Sara sudaužė tau širdį, bet gal jau laikas pradėti vaikščioti į pasimatymus. Kai kokia karšta pupulė prieis bare, gal nešnekėk apie artimus santykius su ta savo piktybine kate.

– Pirmiausia, Flanerė O’Konor* ne piktybiška, – paprieštarauja jis. – Ji drovi.

* Flannery O’Connor (1925–1964) – JAV rašytoja iš Džordžijos valstijos. Jos romanų ir apsakymų veiksmas vyksta pietinėse valstijose, jie pasižymi groteskiškais veikėjais, neretai pakliūvančiais į žiaurias situacijas (čia ir toliau – vert. past.).

– Ji įsikūnijęs blogis.
– Ji tavęs nemėgsta, ir viskas, – neatlyžta jis. – Tavo energija stipri ir šuniška.
– Aš nieko jai nedariau, tik bandžiau paglostyt, – pasakau. – Kam reikia gyvūno, kurio negali paglostyt?
– Jai patinka, kai glosto, – sako Aleksas. – Bet kai tu prie jos ėjai, tavo akys blizgėjo kaip vilko, išsiruošusio į medžioklę.
– Neblizgėjo.
– Pope, – sako jis, – tavo akys visada žiba kaip medžiojančio vilko.

Tuo metu pasirodo barmenė su kokteiliu – užsisakiau prieš eidama į tūliką.

– Prašom, – sako. – Jūsų margarita.

Ji stumteli man aprasojusią taurę, aš nekantraudama čiumpu – troškulys net gerklę kutena. Tada taip staigiai kilsteliu prie lūpų, kad tekila šliūkšteli man į veidą, o Aleksas antgamtiskai greitai ir meistriškai trukteli kitą mano ranką nuo baro, kad dar ir jos neaplaistyčiau.

– Matai? Pasiutus kaip vilkas, – sako tyliai ir rimtai.

Jo intonacija visada tokia, išskyrus tuos retus ypatingus vakarus, kai išlenda vidinis Keistuolis ir pamatai jį, pavyzdžiui, gulintį ant karaokės baro grindų ir neva ilgesingai suokiantį į mikrofoną, pasišiaušusiais smėlio spalvos plaukais ir iš kelnų išsipešusiais marškiniais. Pavyzdys hipotetinis. Bet realiai matytas.

Alekso Nilseno atvejis ypatingas. Jis aukštas, plačiapetis, amžinai susikūprinęs arba susiraitęs kaip baranka, neįtikėtinai stojiškas (jis vyriausias šeimoj, užaugintas našlaujančio tėvo, kenčiančio nuo neįmanomai garsaus nerimo) ir meistriškai slopinantis emocijas (taip turbūt yra dėl griežto religinio

auklėjimo, prieštaraujančio visiems potraukiams, – univero), be to, yra be galo keistai, smagiai nukvaišusiai ir stipriai gerasirdiškai linksmas, daugiau to niekur nesu mačius.

Gurkšteliu margaritos ir tyliai suurzgiu iš malonumo.

– O tai ką aš sakiau? Šuo žmogaus kūne, – lyg sau taria Aleksas ir toliau skaito knygą telefone.

Nepritariamai prunkšteliu ir geriu kokteilį.

– Ko gero, šitoj margaritoj devyniasdešimt procentų tekilos. Tikiuosi, jau parašei tiem priekabiam „Yelp“ komentatorium, kur gali susikišt atsiliepimus. *Ir* kad čia nė kiek nesmirda salmonelēm.

Išgeriu kokteilio ir pasislenku su kėde arčiau jo, kad liestųsi mūsų keliai. Man labai patinka, kad užsukus į barą jis visada sėdi šitaip: viršutinę kūno dalį atgręžęs į barą, o kojas – į mane, lyg atverdamas man slaptas duris į save. Ir ne šiaip duris į santūriją, niekada plačiai nesišypsantį Aleksą Nilseną, kurią pažįsta kiti, bet duris tiesiai į Aleksą Keistuolį. Tą, kuris kasmet leidžiasi keliaut su manim, nors nemėgsta skrist, negali pakęst pokyčių ir neužmiega ant kitos pagalvės nei ta, kurią turi namie.

Man patinka, kad išėjus pasivaikščirot jis tiesiu taikymu drožia į artimiausią barą, nes žino, kad aš taip norėčiau, nors yra prisipažinęs, jog kas kartą užėjęs į barą nerimauja dėl kontakto su barmenu – ar trumpiau, ar ilgiau žiūrėt į akis?

Jei atvirai, man patinka (net labai) visos mano geriausio draugo Alekso savybės, ir noriu, kad jis būtų laimingas, todėl, nors man ir nepatiko nė viena jo mergina – ypač naujausia, Sara, – žinau: mano pareiga – rūpintis, kad jis neužsidarytų nuo pasaulio. Esu tikra, kad jis tą patį darytų dėl manęs, tiesą sakant, jau yra daręs.

– Ką gi, – sakau, – pabandom iš naujo? Aš būsiu seksi nepažįstamoji prie baro, o tu būk savim, tik katės neminėk. Pamatysi, labai greit su kuo nors susipažinsi.

Jis atplėšia žvilgsnį nuo telefono ir suktai nusišypso, lyg tuoj mane erzins. Jo šypseną vadinu sukta, nerandu tikslesnio žodžio nusakyt tam vos įžiūrimam šypsniai.

– Turi omeny nepažįstamąją, kuri užkalbina žodžiais „labukas, eržile“? Man atrodo, mūsų nuomonės apie seksualumą smarkiai skiriasi.

Staigiai atsisuku į jį visu kūnu, abiem keliais stukteliu jo kelius, tada nusigrėžiu ir vėl atsigrėžiu, dar kartą nutaisydama kerinčią šypseną.

– Ar neužsigavai, – klausiu, – kai nukritai iš dangaus?

Jis papurto galvą.

– Pope, paklausk, – lėtai sako, – jei *kada nors* ir eisiu su kuo nors į pasimatymą, tai neturės nieko bendro su tavo vadinamąja pagalba.

Atsistoju, dramatiškai užsivertusi taurę išgeriu iki paskutinio lašo, tada trinkteliu ją ant baro.

– Kaip manai, gal varom iš čia?

– Niekada nesuprasiu, kodėl tau geriau sekasi meilės reikalai negu man, – sako jis, taip ir neišgvildenęs mano paslapties.

– Labai paprasta, – sakau. – Aš keliu mažiau reikalavimų. Ir neturiu Flanerės O’Konor, kuri griauna romantiką. O atėjus į barą visą vakarą neskaitau „Yelp“ atsiliepiimų ir nespinduliuoju NEDRĪSK MANĘS KALBINTI nuotaikos. Nu ir, žinoma, aš nerealiai graži, žiūrint iš tinkamo kampo.

Jis atsistoja, padeda ant baro dvidešimties dolerių banknotą ir įsikiša piniginę į kelnių kišenę. Aleksas visada nešiojasi

grynųjų. Nesuprantu, kam. Mažiausiai tris kartus klausiau. Jis kažką ten atsakė. O aš vis dar nesuprantu, nes tie jo atsakymai buvo arba pernelyg nuobodūs, arba per intelektualūs ir sudėtingi, kad mano smegenys užfiksuotų.

– Tai nekeičia fakto, kad tu išprotėjus, – sako jis.

– Bet tu vis tiek mane myli, – primenu jam lyg gindamasi.

Aleksas apkabina mane per pečius ir pažvelgia žemyn į mane, jo putliose lūpose žaidžia švelni pasitenkinimo šypsena. Jo veidas – kaip rėtis, pro kurio plyšelius išbyra tik smulkios emocijų kruopelės.

– Žinau, – sako jis.

Išsišiepiu.

– Ir aš tave myliu.

Jis suvaldo šypseną, ši lieka subtili ir atsargi.

– Tą irgi žinau.

Nuo tekilos jaučiuosi apspangusi ir aptingusi, todėl atsišlieju į Aleksą ir mes traukiam link durų.

– Gera buvo kelionė, – pasakau.

– Geriausia iš visų, – pritaria jis, ir mus pasitinka vėsus lietaus šuoras, lyg iššautas iš konfeti patrankos. Jo ranka tvirtiau suspaudžia man pečius, sunki ir šilta, o nuo jo sklindantis gairvus kedrų kvapas apgaubia mane kaip apsiaustas.

– Man net lietus netrukdė, – sakau. Sparčiai žingsniuojam šlapia gatve per tvankias sutemas, kažkur netoliese zvimbia uodai ir linguoja palmės, tolumoj nusirita griaustinis.

– O man net patiko.

Aleksas patraukia ranką nuo pečių ir sulenkęs iškelia man virš galvos, virsta žmogum skėčiu. Mes leidžiamės tekini per balas prie savo mažyčio raudono išnuomoto automobilio. Kai pribėgam, Aleksas žengia į šalį ir pirmiausia atrakina

dureles man – gavom nuolaidą, nes pasirinkom automobilį be automatinių užraktų ir automatinių langų, – tada apibėga per priekį ir virsta į vairuotojo vietą.

Užveda variklį, ventilacijos sistema šnypšdama išpučia į mus ledinį orą, prilipina drėgnus drabužius prie kūno. Jis įjungia pavarą ir, išvažiuavęs iš aikštelės, suka link mūsų nuomojamo namelio.

– Tik dabar prisiminiu, – sako, – nenufotografavom baro tavo tinklaraščiui.

Nusikvatoju, tada suprantu, kad jis nejuokauja.

– Aleksai, mano skaitytojam nerūpi nuotraukos iš BARO. Jie nenori skaityt apie BARĄ.

Jis gūžteli.

– O man visai patiko.

– Tu sakei, kad ten dvokia salmonelėm.

– Nu visa kita patiko.

Jis įjungia posūkio signalą ir nuvažiuoja siaura gatvele su abipus stypsančiom palmėm.

– Žinai, šią savaitę nepadariau *nė vienos* normalios nuotraukos.

Aleksas susiraukia ir pasitrina kaktą, tada sulėtina greitį ir suka į žvyruotą prievąžą prie namo.

– Išskyrus tas, kur tu padarei, – skubiai priduriu.

Nuotraukos mano soctinklams, kurias pasisiūlė padaryt Aleksas, išėjo tikrai baisios. Bet aš tokia dėkinga už tai, kad jis sutiko pafotkinti, kad net išsirinkau mažiausiai klaikią ir papostinau. Toj nuotraukoj aš sustingus vidury žodžio, kuri ne šiaip tariau, o prunkščiu Aleksui, kol jis nesėkmingai patarinėja man, kaip pozuot, o man virš galvos kaupiasi audros debesys,

lyg į Sanibelės salą būčiau prišaukusi apokalipsę. Bent jau matyti, kad aš laiminga.

Žiūrėdama į tą nuotrauką nebepamenu, ką Aleksas man pasakė, kad šitaip prajuokino, ar ką aš jam atsakiau, bet jaučiu tokią pat šilumą, kokios prisipildau galvodama apie bet kurią mūsų vasaros kelionę. Tai džiaugsmo pliūpsnis, jausmas, kad *tokia ir yra gyvenimo prasmė* – būti gražioj vietoj su mylimu žmogum.

Pabandžiau aprašyti šį jausmą po nuotrauka, bet sunku jį sudėt į žodžius.

Paprastai įrašuose patarinėju, kaip keliaut kuo pigiau, kaip gaut kuo daugiau ir išleist kuo mažiau, bet jei tavo paskyrą ir atostogas pajūry stebi šimtas tūkstančių, neprošal parodyti jiems dar ir... vaizdą iš pajūrio.

Šią savaitę Sanibelės salos pakrantėj praleidau iš viso vos keturiasdešimt minučių. Likusį laiką slėpėmės nuo lietaus baruose ir restoranuose, knygynuose, sendaikčių krautuvėlėse, išsinuotam nutriušusiam vasarnamy, o jame, skaičiuodami žaibo blyksnius, suvalgėm kalnus spragėsių. Neįdegėm, nepatėm atogrąžų žuvų, nenardėm ir nesideginom ant katamarano denio, šiaip jau nenuveikėm nieko ypatingo, išskyrus vieną vakarą, kai užmigom sudribę ant minkštos sofos, o į mūsų sapnus skverbėsi „Prieblandos zona“ iš teliko.

Yra vietų, kurių grožis atsiskleidžia nepriklausomai nuo to, šviečia saulė ar ne, bet ši sala – ne iš tų.

– Žinai ką? – sako Aleksas, išjungdamas variklį.

– Ką?

– Nusifotografuojam dabar, – siūlo. – Kartu.

– Tau nepatinka fotkintis, – primenu jam. Visada tuo stebėjaisi, nes – teoriškai – Aleksas net labai išvaizdus.

– Žinau, – sako jis, – bet lauke tamsu, aš noriu turėt prisiminimą iš mūsų atostogų.

– Gerai, – sutinku, – nusifotkinam.

Kyšteliu ranką paimt telefono, bet Aleksas jau išsitraukęs saviškį. Tačiau užuot atsukęs ekraną, kad matytume save, atgręžia į mus objektyvą.

– Ką darai? – nusistebiu, tiesdama ranką paimt telefoną. – Įsijunk selfių režimą, seneli.

– Ne! – Jis nusijuokia, patraukia ranką, kad neatimčiau. – Ne tinklaraščiui, tai nesvarbu, kaip atrodisim. Galim būti tokie, kokie visada būnam. Jei įjungsi selfių režimą, nebenorėsiu fotografuotis.

– Tau laikas gydytis veido dismorfiją, – lepteliu.

– Pope, sakyk, kiek tūkstančių kartų tave fotografavau? – klausia jis. – Šįkart darom taip, kaip aš noriu, gerai?

– Gerai, kaip nori.

Palinkstu arčiau ir prisiglaudžiu jam prie vėsios krūtinės, o jis palenkia galvą į šoną, kad išlygintų mūsų ūgių skirtumą.

– Viens, du... – Blykstė tvyksteli jam nespėjus ištart „trys“.

– Niekšas! – subaru.

Jis apsuka telefoną pažiūrėt į nuotrauką ir sudejuoja.

– Taip, – sako, – aš *tikrai* atrodau kaip niekšas.

Springstu nuo juoko išvydusi mūsų išsiliejusius, vaiduokliškus atvaizdus: jo drėgni plaukai styro pasišiaušę visom kryptim, mano plaukai plonom sruogom prilipę prie skruostų, įraudusi oda blizga nuo drėgmės ir karščio, aš visiškai užsiimerkus, o jis – prisimerkęs ir išpurtes.

– Kodėl čia ir sunku mus įžiūrėt, bet *ir* aiškiai matosi, kaip siaubingai atrodom?!

Kvatodamasis jis net atlošia galvą.

– Gerai, ištrinsiu.

– Ne! – Sugriebiu telefoną, tačiau Aleksas nepaleidžia, todėl taip ir sėdim, abu jo nusitvėrę. – Aleksai, tik dėl to ir fotkinomės – kad prisimintume šią kelionę tokią, kokia buvo. Ir kad atrodytume panašūs į save.

Jo šypsena švelni ir subtili, kaip visada.

– Pope, tu nė kiek nepanaši į tą merginą iš nuotraukos.

Papurtau galvą.

– Tu irgi nepanašus į save.

Kurį laiką tylim, lyg, susitarę dėl nuotraukos, daugiau neturėtume, apie ką kalbėt.

– Kitais metais važiuojam, kur šalta, – pasiūlo jis. – Ir sausa.

– Gerai, – šypsodamasi pritariu. – Važiuojam, kur šalta.